

Джефри Арчър
Прекалено много
съвпадения

Всеки път, когато си мислеше за последните три години, а Рут си мислеше често за тях – тя неизменно стигаше до извода, че Макс е предвидил всичко до най-малките подробности. Още преди да се срещнат.

А те се срещнаха съвсем случайно – поне така смяташе навремето Рут, – и за да сме честни към Макс, се срещнаха не те двамата, а яхтите им, които се блъснаха една в друга.

В залезния сумрак „Морски таралеж“ даваше на заден, та да застане до кея, когато носовете на двете яхти се докоснаха. Собствениците им веднага изтичаха да проверят дали повредите са сериозни, по яхтите обаче нямаше и драскотинка, тъй като отстрани и на двете бяха наслагани големи надуваеми пояси. Притежателят на „Хубавата шотландка“ изкозирува на шега и се скри долу в каютата.

Макс си наля джин с тоник, взе евтино книжле, което бе смятал да дочете още миналото лято, и се разположи на носа. Запрелиства страниците, за да намери докъде е стигнал, когато собственикът на втората яхта – по-възрастен мъж, отново се появи на палубата. Пак изкозирува закачливо, затова Макс остави книгата и го поздрави:

– Добър вечер. Извинявайте, че ви бутнах.

– Няма нищо – отвърна другият и вдигна чашата с уиски.

Макс стана от стола, отиде при борда и протегна ръка.

– Макс Бенет.

– Ангъс Хендерсън – представи се и по-възрастният мъж малко завалено – явно беше родом от Единбург.

– Тук ли живеете, Ангъс? – попита нехайно Макс.

– А, не – отвърна той. – Живеем с жена ми на остров Джърси, но синовете ни – близнаци са, учат тук на южния бряг, затова идваме в края на срока да ги приберем за ваканцията. Ами вие? В Брайтън ли живеете?

– Не, в Лондон, но ако ми остане време, отскачам насам да поплавам с яхтата, което за жалост се случва твърде рядко, както сам се убедихте – добави той през смях точно когато откъм каютата на „Красивата шотландка“ се показа жена.

Ангъс се обърна и се усмихна.

– Рут, това е Макс Бенет. Буквално се сблъскахме.

Макс също се усмихна на непознатата, която преспокойно можеше да бъде дъщеря на Хендерсън – беше най-малко двацетина години помлада от мъжа си. Не беше първа красавица, въпреки това бе привлекателна и от стегнатото ѝ атлетично тяло личеше, че спортува едва ли не всеки ден. Тя също се усмихна свенливо на Макс.

– Защо не дойдете да се почерпим по чашка? – предложи Ангъс.

– Благодаря – отвърна Макс и се прекатери на по-голямата яхта. Наведе се и се ръкува с Рут. – Драго ми е да се запознаем, госпожо Хендерсън.

– Наричайте ме Рут, моля ви. От Брайтън ли сте? – поинтересува се тя.

– Не – отговори Макс. – Тъкмо обяснявах на мъжа ви, че отскачам понякога за почивните дни, за да поплавам с яхтата. А вие с какво се занимавате на Джърси? – попита той, насочвайки отново вниманието си към Ангъс. – Очевидно не сте тукашни.

– Не, не сме – преди седем години се пенсионирах и се преместихме от Единбург. Навремето имах малка посредническа фирма. А сега не правя друго, освен да наглеждам един-два семейни имота, за да съм сигурен, че с парите, които изкарвам от тях, не съм на загуба. Плавам и с яхтата и чат-пат играя голф. Ами вие? – любопитства той.

– И аз горе-долу се занимавам със същото, но с една малка разлика.

– Така ли? Каква? – включи се отново Рут.

– Също наглеждам имоти, но чужди. Младши съдружник съм в агенция за недвижими имоти в Уест Енд.

– По колко вървят сега имотите в Лондон? – попита Ангъс, след като отпи поредната глътка уиски.

– Последните една-две години повечето агенции закъсахме – никой не иска да продава, а само на чужденците им е по джоба да купуват. Ако пък имотът се нуждае от ремонт, всички се пазарят наемът да е по-нисък, други се изхитряват да не си спазват договорите.

Ангъс прихна.

– Защо не вземете да се преместите на Джърси? Така поне ще избегнете...

– Не е зле да се обличаме, че ще закъснеем за концерта на момчетата – прекъсна го Рут.

Хендерсън си погледна часовника.

– Извинявайте, Макс – рече той. – Беше ми приятно да си побъбрим, но Рут е права. Знае ли човек, може пак да се сблъскаме някой път.

– Дано – отвърна Макс.

Усмихна се, остави чашата на масичката и се върна на своята яхта, а семейство Хендерсън се скриха долу в каютата.

Макс отново взе опърпаното романче и макар най-послед да намери докъде е стигнал, все не успяваше да се съсредоточи върху думите. След половин час Хендерсънови се показаха отново, облечени като за

концерт. Макс им махна приятелски, а те слязоха на кея и се качиха на чакащото такси.

На другата заран Рут се показва с чаша чай в ръка на палубата и с разочарование видя, че „Морски таралеж“ го няма. Тъкмо да се върне долу в каютата, когато ѝ се стори, че в пристанището навлиза познатата яхта. Без да се помръдва, загледа как платното се уголемява все повече – надяваше се Макс да спре на същото място, както предната вечер. Той я видя на палубата и ѝ махна. Рут се престори, че не е забелязала.

Щом завърза въжетата, Макс се провикна:

– Къде е Ангъс?

– Отиде да вземе момчетата, ще ги води на мач по ръгби. Ще се прибере чак надвечер – добави ни в клин, ни в ръкав Рут.

Макс пристегна и последното въже за кея, вдигна очи и рече:

– Защо тогава да не обядваме заедно, Рут? Знам едно италианско ресторантче, туристите още не са го надушили.

Тя уж се замисли дали да приеме и накрая възкликна:

– Защо пък не?

– В такъв случай да се срещнем след половин час – предложи мъжът.

– Става – отвърна Рут.

Оказа се, че половин час за нея всъщност са петдесет минути и Макс пак се зачете в романа, ала и този път мислите му бяха другаде. Когато най-сетне се появи, Рут беше облечена в къса черна кожена пола, бяла блуза и черни чорапи и дори за Брайтън се беше поувлякла с грима. Макс огледа краката ѝ. „Ядват се за трийсет и осем годишна, въпреки че полата е прекалено впита и със сигурност възкъса“, помисли той.

– Изглеждаш страхотно – каза, мъчейки се да е убедителен. – Тръгваме ли?

Рут отиде при него на кея и двамата поеха бавно към града, като си бърбеха за едно-друго, докато Макс не свърна в една от пресечките и не спря пред ресторант с името „Венитичи“. Отвори вратата и Рут не успя да прикрие разочарованието, след като видя колко препълнено е заведението.

– Никога няма да се доредим до маса – завайка се тя.

– О, не съм толкова сигурен – каза Макс точно когато оберкелнерът се насочи към тях.

– Обичайната маса ли, господин Бенет?

– Благодаря, Валерио – потвърди той и двамата с Рут бяха отведени на спокойна маса в дъното.

Седнаха и Макс попита:

– Какво ще пийнеш, Рут? Чаша шампанско?

– Чудесно – съгласи се тя, сякаш всеки ден пиеше само шампанско.

Всъщност ѝ се случваше много рядко – Ангъс би погледнал на подобно нещо като на разсипничество, освен може би ако жена му нямаше рожден ден.

Макс отвори листа с менюто.

– Кухнята тук винаги е великолепна, особено спагетите, готви ги жената на Валерио. Направо се топят в устата.

– Страхотно! – възкликна Рут, без да си прави труда да отваря менюто.

– И може би мешана салата.

– Прекрасно.

Макс затвори менюто и погледна през масата.

– Момчетата едва ли са твои, щом вече са в гимназията – рече той.

– Че защо да не са мои! – заскромничи Рут.

– Ами... заради годините на Ангъс. Реших, че сигурно са от предишния му брак.

– Не – засмя се Рут. – Ангъс се ожени вече след като бе прехвърлил четирийсетте, а аз бях много поласкана, когато ми поиска ръката.

Макс не каза нищо.

– Ами ти? – попита Рут, докато келнерът ѝ предлагаше да си избере от четирите вида хляб.

– Женил съм се четири пъти – подметна Макс. Тя го погледна стъписана, а Макс прихна.

– Да ти призная, още съм си ерген – изшушука той. – Явно не съм срещнал подходящото момиче.

– Все още си млад, можеш да имаш която жена пожелаеш – отбеляза Рут.

– По-стар съм от теб – рече галантно Макс.

– При мъжете е друго – понатьжи се тя. Оберкелнерът дойде, стиснал в ръка малко тейфтерче.

– Два пъти спагети и бутилка от вашето бароло – поръча Макс и върна листа с менюто. – И мешана салата за двама: аспержи, авокадо, маруля – знаете как я обичам.

– Разбира се, господин Бенет – кимна Валерио. Макс отново насочи вниманието си към своята гостенка.

– За човек на твоите години сигурно е скучновато да живееш на Джърси, нали? – попита, сетне се пресегна през масата и махна кичура

руса коса, паднал върху челото ѝ.

Рут се усмихна свенливо.

– Има си и своите предимства – отвърна не особено убедено.

– Например? – поинтересува се мъжът.

– Данъци от двайсет на сто.

– Наистина основателна причина Ангъс да живее на острова, но за теб не знам. При всички положения лично аз предпочитам да плащам данъци от четирийсет на сто, но да си бъда в Англия.

– Откакто се пенсионира, живеем с твърди доходи и това ни устройва. Ако бяхме останали в Единбург, нямаше да можем да си позволим същия стандарт.

– Всъщност и в Брайтън не е чак толкова лошо – усмихна се Макс.

Оберкелнерът се появи отново, понесъл две чинии спагети, които сложи пред тях, а друг сервитьор остави наред масата огромна салата.

– Не се оплаквам – допълни Рут и отпи от шампанското. – Ангъс винаги е бил много внимателен. Не ми липсва нищо.

– Нищо ли? – възкликна Макс, след което пхна ръка под масата и я сложи върху коляното на Рут.

Тя знаеше, че трябва да се дръпне още сега, но не го стори. Когато Макс накрая махна дланта си и се зае със спагетите, Рут се опита да се държи така, сякаш не се е случило нищо.

– Има ли нещо в Уест Енд, което заслужава да се види? – попита нехайно. – Казаха ми, че „Посещението на инспектора“ било добро.

– Безспорно – потвърди Макс. – Ходих на премиерата.

– И кога беше? – попита невинно Рут.

– Преди около пет години – отвърна мъжът.

Рут се засмя.

– Ето, сам виждаш колко съм изостанала. Наистина трябва да ми препоръчаш нещо.

– Другия месец е премиерата на новата пиеса на Том Стопард. – Макс замълча. – Ако успееш да се измъкнеш за ден-два, можем да идем заедно.

– Не е толкова лесно, Макс. Ангъс иска да стоя с него на Джърси. Рядко напускаме острова.

Макс погледна надолу към празната чиния на своята гостенка.

– Както виждам, спагетите оправдаха похвалите ми.

Рут кимна.

– Струва си да опиташ и брютето, и него го прави жената на собственика.

– И дума да не става! Пряхдох, най-малко три дена ще се наложи да ходя във фитнесзалата, докато сваля килограмите. Ще се ограничи само с кафе – отвърна Рут точно когато ѝ донесоха още една чаша шампанско.

Тя се свъси.

– Мисли си, че днес е рожденият ти ден – подхвърли Макс и ръката му отново се скри под масата – този път той я приплъзна с няколко сантиметра по-нагоре по бедрото на Рут.

След време тя щеше да си повтаря, че тъкмо тогава е трябвало да стане и да си тръгне. Но вместо това попита, все едно не се е случило нищо:

– И откога работиш в агенция за недвижими имоти?

– Откакто съм завършил училище. Започнах от най-ниското стъпало във фирмата, правех кафе, а миналата година станах съдружник.

– Браво на теб! Къде се намира агенцията?

– Насред Мейфелдъ. Защо не наминеш да ми погостуваш? Да речем, следващия път, когато си в Лондон.

– Не ходя толкова често в Лондон – обясни отново Рут.

Макс забеляза, че един от сервитьорите се е запътил към тяхната маса, и дръпна ръката си от бедрото на младата жена. След като келнерът остави пред тях две чаши капучино, Макс му се усмихна и рече:

– Сметката, ако обичате.

– Бързаш ли? – попита Рут.

– Да – каза Макс. – Току-що се сетих, че съм скрил на яхтата бутилка отлежал коняк и си мисля, че тъкмо това е най-подходящият случай да го отворя. – Пресегна се през масата и хвана ръката ѝ. – Пазех коняка за някого, който си заслужава.

– Едва ли е разумно.

– Винаги ли правиш само разумни неща? – възкликна Макс, без да пуска ръката ѝ.

– Наистина трябва да се връщам на „Хубавата шотландка“.

– За да кукуваш сама цели три часа и да чакаш Ангъс да се прибере ли?

– Не, но...

– Страх те е, че ще взема да те прелъстя.

– Това ли си наумил? – попита жената и отдръпна ръката си.

– Да, това, но първо ще опитаме коняка – усмихна се Макс и взе сметката.

Прегледа я, извади портфейла си и сложи върху малкия сребърен

поднос четири банкноти от по десет лири стерлинги.

Веднъж Ангъс бе обяснявал на Рут, че който плаща по ресторанти-те в брой или няма нужда от кредитна карта, или не печели достатъчно, за да си извади.

Макс стана от стола, благодари доста шумно на сервитьора и когато той им отвори вратата, му пъкна пет лири. Докато прекосяваха улицата и вървяха към кея, двамата с Рут не си казаха и дума. На нея ѝ се стори, че някой скача от „Морски таралеж“, и тя се взря: нямаше никого. Смяташе, щом стигнат при яхтата, да се сбoguва и да си тръгне, вместо това обаче сякаш пряко волята си последва Макс, качи се с него на „Морски таралеж“ и слезе долу в каютата.

– Не очаквах да е толкова малка – каза на най-долното стъпало. Завъртя се на триста и шейсет градуса и се озова в обятията на Макс. Избута го лекичко.

– Какво повече му трябва на един ерген! – възкликна той, докато пълнеше чашите с коняк.

Подаде едната на Рут и я прегърна през кръста. Притегли я нежно към себе си, телата им се допряха. Наведе се и я целуна по устните, сетне я пусна, за да отпият от коняка. Загледа как Рут вдига чашата, после пак я прегърна. Този път, докато се целуваха, устните им се разтвориха, а Рут почти и не опита да го спре, когато той разкопча горното копче на блузата ѝ. Но и при най-малката съпротива Макс я пускаше, изчакваше тя да отпие и пак я притискаше до себе си. След още доста глътки коняк успя най-сетне да съблече бялата блуза и да напипа ципа на късата впи-та пола, но Рут вече не се и преструваше, че се дърпа.

– Ти си вторият мъж, с когото спя – пророни по-късно, докато легеше на пода.

– Нима си била девствена, когато си се запознала с Ангъс? – не поярва Макс.

– Ако не бях девствена, той нямаше да се ожени за мен – отвърна тя простичко.

– И през тези двайсет години не е имало никой друг? – попита Макс, докато си наливаше от коняка.

– Не – потвърди Рут, – макар да ми се струва, че Джералд Прескот, възпитателят в старото подготвително училище на момчетата, ме харесва. Но не е стигал по-далеч от това да ме целуне по бузата и да ми хвърля влажни погледи.

– А ти харесваш ли го?

– Да. Мил човек е – призна си за пръв път през живота Рут. – Той

обаче не е от мъжете, които ще направят първата стъпка.

– Смотаняк – отсече Макс и пак притисна до себе си Рут.

Тя си погледна часовника.

– Майко мила, наистина ли е станало толкова? Ангъс ще се върне всеки момент.

– Няма страшно, скъпа – успокои я Макс. – Разполагаме с предостатъчно време за още едно коняче и дори може би за още един оргазъм, каквото предпочиташ.

– Предпочитам и двете, но не искам мъжът ми да ни завари заедно.

– Тогава ще го оставим за друг път – съгласи се Макс и запуши бутилката с корковата тапа.

– Или за друго момиче – изревнува Рут и започна да си обува чорапогашника.

Макс взе от масичката флумастер и написа върху етикета: „Да се пие само когато съм с Рут“.

– Ще те видя ли отново? – попита тя.

– От теб зависи, скъпа – отвърна Макс и отново я целуна.

Когато я пусна, тя се обърна, качи се по стълбите на палубата и бързо се скри от погледа му. Щом се върна на „Хубавата шотландка“, се помъчи да заличи спомена за последните два часа, но когато по-късно вечерта Ангъс се прибра с момчетата, Рут си даде сметка, че няма да й бъде толкова лесно да забрави Макс.

На другата заран излезе на палубата, ала „Морски таралеж“ го нямаше никъде.

– Търсиш ли нещо? – попита Ангъс, след като отиде при нея.

Тя се обърна и му се усмихна.

– Не. Само искам час по-скоро да се приберам на Джърси – отвърна Рут.

Сигурно беше минал месец, когато телефонът иззвъня, тя вдигна слушалката и чу Макс. Пак остана без дъх, както първия път, когато се бяха любили.

– Утре идвам на Джърси, един клиент ме праща да огледам някакъв имот. Възможно ли е да се видим?

– Защо не дойдеш у нас на вечеря? – чу се да казва Рут.

– Не е ли по-добре да наминеш в хотела? – попита Макс. – Защо да си губим времето с разни вечери?

– Не, по-разумно е да дойдеш у нас. На Джърси и пощенските

кутии имат очи.

– Ако това е единственият начин да те видя, съм готов да се жертвам. Ще дойда.

– В осем удобно ли е?

– Повече от удобно – каза Макс и затвори.

Вече след като чу изшракването, Рут се сети, че не му е дала адреса, а не можеше да му звънне, понеже не му знаеше телефона.

Ангъс като че ли се зарадва, че на другата вечер ще имат гост.

– Тъкмо навреме! – възкликна той. – Исках да се посъветвам с Макс.

Цяла сутрин Рут обикаля магазините в Сейнт Хилиър, за да избере най-хубавите парчета месо, най-пресните зеленчуци и бутилка червено вино – Ангъс със сигурност щеше да я нахока, че не е трябвало да се охарчва за толкова скъпо бордо.

Целия следобед стоя в кухнята до готвачката, та да ѝ обясни как да приготви яденето, още повече време прекара вечерта в спалнята, докато избере какво да си сложи.

Когато малко след осем се позвъни на вратата, Рут още не се беше облякла. Открехна вратата на спалнята на горния етаж и нададе ухо да чуе как мъжът ѝ посреща Макс. Докато слушаше как двамата си говорят, Ангъс ѝ се стори много стар. Още не бе разбрала какво толкова смята да обсъжда мъжът ѝ с Макс, но не искаше да ѝ проличи, че проявява интерес. Върна се в спалнята и най-после реши да облече рокля, за която една приятелка бе отбелязала, че била много секси. „Значи на острова няма да има кой да я оцени“, спомни си Рут думите, с които бе отговорила.

Щом влезе в дневната, двамата мъже се изправиха и Макс я целуна по двете бузи, точно както Джералд Прескот.

– Тъкмо разказвах на Макс за къщата в Ардените – рече Ангъс още преди да са седнали отново, – и че искаме да я продадем, за да платим следването на момчетата.

„Съвсем в негов стил – помисли Рут. – Първо ще приключи с деловите въпроси и чак тогава ще предложи на госта нещо за пиене.“ Без изобщо да се замисля, отиде при барчето и наля на Макс джин с тоник.

– Помолих Макс, ако му е възможно, да огледа къщата, да ѝ направи оценка и да ни посъветва кога е най-добре да я обявим за продан.

– Разумно – отбеляза Рут.

Избягваше да поглежда Макс в лицето, да не би мъжът ѝ да се досети какво изпитва към него.

– Стига да искате, бих могъл още утре да замина за Франция – каза Макс. – Нямам никакви планове за почивните дни – добави той. – Ще ви съобщя още в понеделник какво съм направил.

– Прекрасно! – възкликна Ангъс. Замълча и отпи от малцовото уиски, което жена му бе наляла. – Мисля си, скъпа, че ще ускорим нещата, ако заминеш и ти.

– Не, сигурна съм, че Макс ще се справи и сам...

– Той го предложи – прекъсна я Ангъс. – Тъкмо ще го разведеш из къщата и няма да се налага, ако възникнат въпроси, да звъни и да се допитва с нас.

– Да де, но сега съм заета...

– С какво толкова си заета – с дружеството по бридж и с фитнесзалата... Не, мен ако питаш, няма да се срути светът, ако отсъстваш ден-два – усмихна се мъжът ѝ.

На Рут ѝ стана неприятно, че Ангъс я е изкарал пред Макс последна провинциалистка.

– Хайде, от мен да мине – склони тя накрая. – Щом смяташ, че е за добро, ще замина с Макс за Ардените.

Този път погледна госта право в лицето – и китайците биха се възхитили на непроницаемостта му изражение.

Прекараха в Ардените три дни и, по-важното, три незабравими нощи. Когато се върнаха на Джърси, Рут се молеше да не им проличи, че са любовници.

Макс представи на Ангъс подробен доклад и оценка, а старецът се съгласи със съвета му, че е най-добре да обяви за продан имота няколко седмици преди началото на летния сезон. Двамата се ръкуваха, за да скрепят сделката, и Макс обеща да се обади веднага щом някой прояви интерес към къщата.

Рут го закара на летището и последното, което му каза, преди той да влезе в залата за заминаващи, бе:

– Дали е възможно да не чакам цял месец, докато те чуя?

Макс звънна още на другия ден, за да съобщи на Ангъс, че е поверил имота на две уважавани парижки агенции, с които фирмата му работела от години.

– Още преди да си ме попитал – добави той, – знай, че няма да плащаш и пени в повече – аз ще покрия от хонорара си разходите на френските агенции.

– Мъж на място! – възкликна Ангъс и затвори още преди Рут да си е разменила и дума с Макс.

Следващите няколко дни тя бързаше да вдигне слушалката преди мъжа си, но Макс така и не се обади през седмицата. Когато в понеделник най-сетне звънна, Ангъс също беше в стаята.

– Изгарям от нетърпение да разкъсам дрехите ти, скъпа – бяха първите думи на Макс.

– Радвам се да го чуя – отвърна тя, – но ще ти дам Ангъс, да му съобщиш новината.

Подаде слушалката на мъжа си с надеждата, че Макс наистина има какво да му съобщава.

– Казвай какво ново-вехто! – подкани Ангъс.

– Предложиха за имота 900 000 франка, което прави почти 100 000 лири стерлинги – отвърна Макс. – Но смятам да поизчакам, защото още двама души поискаха да огледат къщата. Французите от агенциите препоръчаха да приемем веднага, ако ни предложат над един милион франка.

– Ако и ти ме съветваш това, ще те послушам – рече Ангъс. – А щом приключиш сделката, ще дойда да подпиша договора. И бездруго доста отдавна съм обещал на Рут да я заведа в Лондон.

– Чудесно. Ще се радвам да ви видя – каза Макс и затвори.

Звънна отново в края на седмицата и макар Рут да успя да каже цяло изречение, преди мъжът ѝ да дойде при телефонния апарат, така и не посмя да даде воля на чувствата си.

– 107 600 лири ли? – възкликна Ангъс. – Много повече, отколкото очаквах. Браво на теб, Макс. Състави договорите и щом купувачът внесе капарото в банката, ще пристигна и аз. – След като затвори, Ангъс се обърна към Рут. – Както е тръгнало, в скоро време ще направим обещаното пътуване до Лондон.

Отседнаха в малко хотелче на Марбъл Арч и отидоха да се видят с Макс в ресторант на Саут Одли Стрийт, за който Ангъс чуваше за пръв път. Щом видя цените в листа с менюто, разбра, че ако зависи от него, никога повече няма да стъпи тук. Но обслужването беше добро, Макс явно беше стар познайник на келнерите.

Рут се отегчи и ядоса, понеже Ангъс говореше само за едно – за сделката, и след като Макс му обясни всичко надълго и нашироко, той взе да обсъжда другите си имоти в Шотландия.

– Вложил съм сума ти пари за основен ремонт, а възвращаемост почти никаква – оплака се Ангъс. Дали ще ти бъде възможно да им хвърлиш едно око и да ме посъветваш какво да правя?

– На драго сърце – отвърна Макс, а Рут вдигна очи от гъшия дроб и изгледа мъжа си.

– Добре ли си, скъпи? – попита го. – Видяш ми се блед.

– Боли ме ниско вдясно – оплака се Ангъс. – Днес капнах от умора, пък и не съм свикнал да ходя по такива тузарски ресторанти. Не се притеснявай, ще се наспя и ще ми мине.

– Дори и да е така, се прибираме още сега в хотела – настоя угрижено жена му.

– Да, и аз съм на същото мнение – подкрепи я Макс. – Ще уредя сметката и ще помоля портиера да повика такси.

Ангъс се изправи, залитна, хвана се за Рут и закрета бавно през ресторанта.

Когато след няколко минути Макс излезе при тях на улицата, Рут и портиерът вече помагаша на стареца да се качи на таксито.

– Лека нощ, Ангъс! – пожела Макс. – Дано утре сутрин се чувстваш по-добре. Не се притеснявайте, звъннете ми, ако се нуждаете от помощ – усмихна се той и затвори вратата на таксито.

Рут успя криво-ляво да сложи мъжа си да легне, той не изглеждаше по-добре. Тя повика лекаря на хотела, макар да знаеше, че Ангъс ще я скастри, заедно пак се е охарчила.

Той пристигна след има-няма час, прегледа най-внимателно Ангъс и изненада Рут с въпроса какво е ял на вечеря. Тя се опита да си спомни какво си е поръчал мъжът ѝ, ала единственото, което се сети, бе, че е ял каквото го е съветвал Макс. Лекарят предписа още на другата сутрин господин Хендерсън да се прегледа при специалист.

– Как ли не, при специалист! – промърмори със сетни сили Ангъс.

– Какво толкова! Щом се приберем на Джърси, семейният лекар ще ме види и ще ме вдигне на крака. Взимаме първия самолет за вкъщи.

Рут беше съгласна с лекаря, но знаеше, че няма да излезе на глава с мъжа си. Когато най-сетне Ангъс се унесе, тя слезе долу на рецепцията, за да звънне на Макс и да го предупреди, че на сутринта се връщат на Джърси. Той също се притесни и отново повтори, че ако се налага, е готов да помогне с каквото може.

На другата сутрин, когато се качиха на самолета и стюардът видя състоянието на Ангъс, се наложи Рут да го увещава дълго, докато той склони да остави мъжа ѝ за полета.

– Трябва час по-скоро да го заведе при личния му лекар – примоли се жената.

Накрая стюардът се видя в чудо и склони.

Рут вече се беше обадила в Джърси и бе уредила да ги посрещнат с кола – още нещо, което Ангъс нямаше да одобри. Но когато самолетът се приземи, старецът не бе в състояние да изразява мнение.

Прибраха се у дома, Рут сложи Ангъс да си легне и незабавно звънна на личния им лекар. Доктор Синклер го подложи на същия преглед, както и лекарят в Лондон, и също попита какво е вечерял Ангъс. Стигна до същия извод: пациентът трябва незабавно да отиде при специалист.

Следобед дойде линейка, когато го закара в болница „Котидж“. След прегледа специалистът помоли Рут да дойде с него в кабинета.

– Опасявам се, че новините не са добри, госпожо Хендерсън – каза ѝ. – Мъжът ви е получил инфаркт, вероятно усложнен от уморителния ден и от нещо, което е ял и не му е понесло. При тези обстоятелства вероятно е разумно да повикате децата от училище.

По-късно вечерта Рут се прибра у дома – не знаеше към кого да се обърне.

Телефонът извънтя, тя вдигна слушалката и на мига позна гласа.

– Макс! – проплака. – Само да знаеш колко се радвам, че се обаждаш. Според специалиста на Ангъс не му остава много, трябва да повикам момчетата. – Известно време жената мълча. – Не знам как ще намеря сили да им съобщя. Обожават баща си.

– Остави на мен – предложи овладяно Макс. – Ще звънна на директора на училището, утре сутринта ще мина да ги взема и тримата ще се качим на самолета за Джърси.

– Признателна съм ти, Макс.

– Това е най-малкото, което мога да сторя при тези обстоятелства – увери я той. – А сега се опитай да си починеш. Звучиш ми уморено. Ще ти се обадя веднага щом разбере с кой полет пристигаме.

Рут се върна в болницата и почти през цялата нощ не се отдели от леглото на мъжа си. Единственият друг посетител, когото Ангъс настоя да види, бе семейният адвокат. Рут уреди господин Крадок да дойде на сутринта и докато той беше при Ангъс, отиде на летището да посрещне Макс и близнаците.

Макс излезе от залата за пристигащи заедно с момчетата, застанали от двете му страни. На Рут ѝ олекна, щом видя, че те са далеч по-

спокойни от самата нея. Макс ги закара в болницата. Смяташе да се прибере в Лондон със самолета следобед, от което Рут се разочарова, той обаче я увери, че сега трябва да бъде с мъжа и синовете си.

Следващия петък Ангъс издъхна мирно и кротко в болница „Котидж“ в Сейнт Хилиър. Рут и близнаците седяха до смъртния му одър.

Макс пристигна за погребението, а на другия ден изпрати момчетата до училището. Докато им махаше за довиждане, Рут се питаше дали някога ще чуе отново Макс. Той обаче й звънна още на следващия ден сутринта – да я пита как е.

– Чувствам се самотна и малко гузна, че ми е мъчно за теб повече, отколкото е редно. – Тя замълча. – Кога смяташ да дойдеш на Джърси?

– Ще поизчакам известно време. Не забравяй, ти самата ме предупреди, че на острова дори пощенските кутии имат очи.

– А аз какво да правя? Момчетата са в пансиона, ти не можеш да мръднеш от Лондон.

– Защо не дойдеш при мен? Тук ще е много по-лесно да се скрием, никой не те познава.

– Може би си прав. Нека помисля и ще ти се обадя.

След седмица Рут пристигна на летище „Хийтроу“, Макс я чакаше. Бе трогната от вниманието и милото му поведение – изобщо не го направи на въпрос, че тя честичко изпада в дълги мълчания и съвсем не й е до любене.

В понеделник сутрин тръгна да я изпрати с колата до летището, а Рут се вкопчи в него.

– Така и не видях къде живееш и работиш – рече му по едно време.

– По-разумно беше сега да отседнеш на хотел. Следващия път, когато дойдеш, нищо не ти пречи да наминеш и към службата.

Рут се усмихна за пръв път от погребението. Вече на летището, преди да се разделят, Макс я притисна до себе си.

– Съзнавам, скъпа, още е рано, но искам да знаеш колко много те обичам и колко се надявам някога да сметнеш, че съм достоен да заема мястото на Ангъс.

Рут се върна в Сейнт Хилиър и цяла вечер си повтаря думите му, сякаш са от песен, която не може да си избие от главата.

Някъде след седмица й се обади семейният адвокат господин Крадок, който я помоли да наmine към кантората, за да обсъдят завещанието на нейния съпруг. Уговориха се да се срещнат на другата сутрин.

Двамата с Ангъс не се бяха лишавали от нищо и Рут си мислеше, че и занапред ще е така. Мъжът ѝ не беше от хората, които ще оставят след себе си неразбория. Тя си спомни колко е настоявал адвокатът да отиде в болницата.

Никога не се беше интересувала от делата му. Ангъс бе много предпазлив в харченето, цепеше косъма на две, но поискаше ли му Рут нещо, никога не ѝ беше отказвал. При всички положения Макс беше превел в сметката на мъжа ѝ сто хиляди лири стерлинги, затова на другата заран, когато тръгна към адвокатската кантора, тя не се и съмняваше, че съпругът ѝ е оставил достатъчно средства, за да живее сносно.

Беше подранила с няколко минути. Въпреки това секретарката на часа я заведе в кабинета на старши съдружника. Рут завари трима мъже, насядали около заседателната маса. Още щом я видяха, станаха от столовете, а господин Крадок ги представи като съдружници в адвокатската кантора. Рут реши, че са дошли да изкажат съболезнованията си, те обаче отново седнаха и продължиха да преглеждат дебелите папки пред себе си. Едва сега жената се притесни. Дали Ангъс не бе оставил нещата неуредени?

Старши съдружникът седна на челното място, развърза една от папките с документи, извади няколко листа и вдигна очи към съпругата на своя покоен клиент.

– Първо, разрешете от името на кантората да изразя покрусата от вестта за смъртта на господин Хендерсън – подхвана той.

– Благодаря – промълви Рут и сведе глава.

– Помолихме ви да дойдете днес сутринта, за да изложим подробностите около завещанието на покойния ви съпруг. След това на драго сърце ще отговорим на всички въпроси, в случай че възникнат.

Рут настръхна и се разтрепери. Защо Ангъс не я бе предупредил, че ще има спънки?

Адвокатът зачете завещанието:

– „Завещавам на съпругата си Рут цялото си имущество с изключение на:

а) по 200 лири стерлинги за всеки от синовете ми – Николас и Бен, – нека ги изхарчат за нещо, което да им напомня за мен.

б) 500 лири стерлинги за Шотландската кралска академия, с които да бъде закупена картина по избор на нейните членове, задължително от художник шотландец.

в) 1000 лири стерлинги за скъпото ми училище – колежа «Джордж Уотсън», и други 2000 лири стерлинги – за Единбургския университет.“

Адвокатът изчете и по-малките дарения, сред които имаше сто лири за болница „Котидж“, където се бяха грижили толкова добре за Ангъс в последните му земни дни.

Старши съдружникът вдигна очи към Рут и я попита:

– Имате ли въпроси, госпожо Хендерсън, на които бихме могли да отговорим? Или бихте желали да се грижим за имуществото ви, както правехме и с имуществото на покойния ви съпруг?

– Да ви призная, господин Крадок, Ангъс никога не е обсъждал с мен делови въпроси и аз не съм съвсем наясно какво означава всичко това. Стига ние с децата да разполагаме с достатъчно средства, за да живеем, както досега, нямам нищо против да се грижите за имуществото.

Съдружникът отдясно на господин Крадок каза:

– Имах преимуществото да съветвам господин Хендерсън близо седем години, откакто той дойде на острова, и съм готов да отговоря, госпожо Хендерсън, на всичките ви въпроси.

– Изключително мило от ваша страна – рече Рут, – но дори не зная какви въпроси да ви задам, освен може би колко, горе-долу, ми е завещал моят съпруг.

– Не бе никак лесно и ние да открием отговора на този въпрос – уточни господин Крадок, – понеже завещаното в брой не е много. Въпреки това на мен се падна отговорността да изчисля на колко възлиза имуществото, за да представя сумата за потвърждение в съда – добави той и отвори една от папките пред себе си. – Първоначалната ми преценка, която търпи поправки и може би сумата ще нарасне, е за наследство някъде между осемнайсет и двацет милиона.

– Франкове ли? – прошепна Рут.

– Не, лири стерлинги, уважаема госпожо – отговори делово господин Крадок.

Рут умува дълго и реши да не казва на никого, дори на децата, какво огромно наследство е получила. Когато в края на следващата седмица отиде в Лондон, сподели с Макс, че адвокатите на Ангъс са я уведомили какво съдържа завещанието и на колко възлиза неговото имущество.

– Някакви изненади? – попита Макс.

– Не бих казала. Завещал е на момчетата по стотина-двеста лири, а със стоте хиляди, които успя да вземеш за къщата в Ардените, все ще свързваме някак двата края, стига, разбира се, да си правя сметката. И

така, ще се наложи да продължиш да работиш, ако още искаш да ти станеш жена.

– Искам повече и от преди. При всички положения би ми било неприятно да харча парите на Ангъс. Покрай това се сетих, че имам добри новини. От фирмата ме помолиха да проуча възможността в началото на следващата година да открием клон на остров Джърси. Отговорих им, че ще обмисля предложението, но при едно условие.

– Какво? – попита Рут.

– Една от жителките на Джърси да се съгласи да ми стане жена.

Рут го прегърна, убедена повече от всякога, че е намерила човека, с когото да прекара остатъка от живота си.

След три месеца Макс и Рут се венчаха в гражданското на Челси в присъствието само на близнаците, макар че и те едвам склониха да дойдат.

– Той никога няма да заеме мястото на баща ни – тросна се гневно Бен.

Николас кимна.

– Не се притеснявай – взе да я успокоява Макс, докато пътуваха към летището. – С времето всичко ще се нареди.

На „Хийтроу“ се качиха на самолета и заминаха да карат медения си месец в чужбина. Рут подметна, че е малко разочарована, задето никой от приятелите на Макс не е присъствал на подписването.

– Ангъс почина наскоро, защо да разлайваме кучетата! – отвърна той. – Нека мине малко време, така е по-разумно. Пък после ще те въведем и в лондонското общество.

Усмихна ѝ се и я хвана за ръката. Рут се съгласи с него и забрави за тревогите и притесненията си.

След три часа самолетът кацна на летището във Венеция и Рут и Макс отидоха с моторница в хотел с изглед към площад Сан Марко. Всичко до най-малките подробности бе уредено и Рут се изненада, че новият ѝ съпруг няма нищо против да обикаля с нея скъпите магазини и да ѝ помага да си избира тоалети. Цяла седмица не се отдели и на крачка от жена си.

В петък взе кола под наем и пое с младоженката на юг, към Флоренция, където двамата се разхождаха дълго, минаваха по мостовете, разглеждаха музея „Уфици“, двореца Пити и Академията. Вечер преяждаха със спагети, танцуваха заедно с всички останали на площада на

тържището и често се прибираха в хотела чак на зазоряване. Никак не им се тръгваше, но накрая отидоха за третата седмица от престоя си в Рим, където хотелската стая, Колизеят, операта и Ватиканът запълваха почти всичките им свободни мигове. Трите седмици на медения месец минаха толкова бързо, че Рут дори не помнеше отделните дни.

Всяка вечер, преди да си легне, пишеше на момчетата колко добре си прекарва, като не пропускаше да наблегне, че Макс е изключително мил. Много ѝ се щеше синовете ѝ да го приемат, но се опасяваше, че за това се иска не само време.

Върнаха се в Сейнт Хилиър, Макс беше все така мил и внимателен. Единственото разочарование на Рут бе, че той все не успяваше да намери подходящо помещение за клона на агенцията за недвижими имоти. Всяка сутрин мъжът ѝ излизаше някъде към десет, но очевидно прекарваше повече време в голфклуба, отколкото в града.

– Създавам връзки – обясняваше Макс, – защото те са най-важни, ако искам работата да потръгне.

– А кога ще откриеш клона? – попита Рут.

– Тия дни – увери я той. – Не забравяй, че в моята област най-важно е къде ще се намира фирмата. Трябва да е разположена на най-доброто място. С друго няма да се задоволя.

Седмиците се нижеха и Рут се притесняваше, че Макс все не намира въпросното най-добро място. Отвореше ли дума за това, мъжът ѝ се нахвърляше, че вечно мърморела, след което Рут млъкваше най-малко за месец.

От сватбата беше минала половин година, когато Рут предложи да прекарат съботата и неделята в Лондон.

– Тъкмо ще се запозная с някои от приятелите ти и ще наваксам каквото съм пропуснала от театралните постановки, а ти ще се срещнеш с колегите във фирмата.

Но всеки път Макс си измисляше някакви причини да отложи плановете ѝ. Все пак се съгласи да отпразнуват първата годишнина от сватбата отново във Венеция.

Рут се надяваше, че половинмесечната почивка ще съживи спомените от предишното посещение и дори ще вдъхнови Макс, та след като се приберат на Джърси, той най-сетне да се запретне и да си намери помещение за клона на фирмата. Но се оказа, че годишнината е пълна противоположност на медения месец отпреди година.

Когато самолетът кацна във Венеция, валеше като из ведро и Рут и Макс дълго мръзнаха на опашката, докато се доредят до такси. Чак в хотела Рут разбра, че нямали резервации – мъжът ѝ смятал, че ги е направила тя. Макс си изпусна нервите, вдигна луд скандал на управителя, който нямаше никаква вина, и изхвърча от хотела. Цял час обикаляха с багажа под дъжда и накрая се озоваха в хотелче в една от пресечките, където имаше само една свободна стая – с две единични легла, точно над кафенето.

Вечерта си поръчаха нещо за пийване и Макс призна, че си бил забравил кредитната карта и нека Рут да платяла, а после, щом се прибере-ли, той щял да ѝ върне парите. Напоследък тя бездруго плащаше почти всички сметки, но реши, че сега не му е времето да го прави на въпрос.

Във Флоренция, докато закусваха, спомена със свито сърце как се надявала, щом се върнат на Джърси, Макс да намери помещение за представителството и попита невинно дали от фирмата не се притесняват, че той протака толкова дълго.

Макс тутакси се разфуча и излезе с гръм и трясък от ресторанта, като първо ѝ подвикна да престанела да му опява. Рут не го видя до вечерта.

В Рим продължи да вали, Макс се държеше все така ужасно и по цял ден се пилееше някъде, случваше му се понякога да се прибере и дълго след като Рут си е легнала.

Тя почувства облекчение, когато самолетът излетя за Джърси. Щом се прибраха в Сейнт Хилиър, се опита да не мърмори, да подкрепя Макс и да прояви разбиране, задето той все така не успява да намери подходящо помещение. Но колкото и да се стараеше, биваше възнаграждавана или с дълго тягостно мусене, или с поредния гневен изблик.

Месеците отминаваха, Рут и Макс се отчуждаваха все повече и тя дори не си правеше труда да пита какво става с представителството. Вече беше наясно, че мъжът ѝ се е отказал да открива клон на фирмата, и дори се питаше дали изобщо са му възлагали такова нещо.

Веднъж по време на закуска Макс ни в клин, ни в ръкав оповести, че от агенцията са се отказали да откриват представителство в Сейнт Хилиър и са му писали, че ако искал да остане съдружник, да се върне в Лондон, на старото място.

– А ако не приемеш? – попита Рут. – Имаш ли избор?

– Дадох ми да разбера, че ако не се върна, ще се наложи да напусна.

– С удоволствие ще дойда с теб в Лондон – предложи Рут, само мир

да има.

– Не, това надали ще помогне – отвърна Макс, който явно вече бе взел решение. – Мен ако питаш, е най-добре през седмицата да съм в Лондон и да си идвам, за да бъдем заедно в почивните дни.

Рут не беше съгласна, ала знаеше, че и да възроптае, няма да постигне нищо.

На другия ден Макс замина за Лондон.

Рут вече не помнеше кога за последно са се любили и когато Макс не си дойде за втората годишнина от сватбата, тя прие поканата на Джералд Прескот да вечерят заедно.

Някогашният възпитател на близнаците бе както винаги мил и внимателен и когато двамата с Рут останаха сами, не си позволи нищо повече, освен да я целуне по бузата. Тя реши да сподели с него неприятностите, които си има с Макс, а Джералд я изслуша съсредоточено, с разбиране, като от време на време кимаше. Рут погледна през масата към стария си приятел и за пръв път ѝ се прииска да се разведе, но бързо се отърси от тези тъжни мисли.

Когато следващата събота Макс си дойде за края на седмицата, Рут реши да се постарае повече. Цяла сутрин обикала по магазините, за да подбере продуктите за любимото му ястие – петел с вино, и бордото към него. Облече роклята, която мъжът ѝ беше харесал във Венеция, и отиде на летището, за да го посрещне. Макс не пристигна с обичайния полет, появи се след цели два часа с обяснението, че го били задържали на „Хийтроу“. Не се извини, задето е накарал Рут да виси с часове на летището, и когато най-после се прибраха и седнаха да вечерят, не каза нищо нито за яденето и виното, нито за роклята.

След като се нахраниха, Рут почисти набързо и се качи в спалнята колкото да види, че Макс се преструва на заспал.

Почти цялата събота мъжът ѝ прекара в голфклуба, а в неделя рано следобед си замина за Лондон. Последните думи, които изрече, преди да тръгне за летището, бяха, че не знаел кога ще си дойде.

Отново я споходиха мисли за развод.

Седмиците минаваха, Макс се обаждаше колкото да не е без хич, още по-рядко благоволяваше да се прибира през почивните дни и Рут започна да се вижда все по-често с Джералд. В началото и в края на нелегалните им срещи той не се опитваше да прави нищо повече от това

да я целува по бузата и нито веднъж не я хвана за бедрото, затова най-сетне Рут реши, че е време да го прелъсти.

– Ще се ожениш ли за мен? – попита го, докато на другата сутрин в шест го гледаше как се облича.

– Нали вече си омъжена! – възкликна тихо Джералд.

– Знаеш прекрасно, че от месеци съм омъжена само на хартия. С чара си Макс ми завъртя главата и аз се държах като някаква гимназистка. Бог ми е свидетел, бях се нагълтала с романчета за жени, срещнали след горчиво разочарование мъжа на живота си.

– Стига да имах тази възможност, съм готов да се ожена още утре за теб, моето момиче – усмихна се Джералд. – Знаеш, че те обожавам още от мига, в който те видях.

– Макар и да не си паднал на колене, Джералд, го приемам като съгласие – прихна Рут. Замълча и се взря в здрача в своя любовник. – Следващия път, когато видя Макс, ще му поискам развод – добави тя едва чуто.

Джералд се съблече отново и се върна в леглото.

Мина цял месец, докато Макс се появи отново на острова, и макар да бе взел късния самолет, Рут още го чакаше, когато той влезе в къщата. Наведе се да я целуне, тя обаче се извърна.

– Искам развод – каза хладно.

Без да пророни и дума, Макс я последва в хола. Седна тежко на един от столовете и мълча дълго. Рут чакаше търпеливо отговора му.

– Друг ли има? – попита накрая той.

– Да – потвърди жената.

– Познавам ли го?

– Да.

– Джералд ли? – погледна я Макс.

– Да.

Той отново потъна в мрачно мълчание.

– Не искам да ти създавам усложнения – подхвана Рут. – Можеш да поискаш развод по моя вина – заради изневярата с Джералд, няма да го оспорвам.

Беше изненадана от отговора на Макс.

– Трябва ми малко време, нека помисля – рече ѝ той. – Може би е по-разумно да не предприемаме нищо до Коледа, когато момчетата ще се приберат за ваканцията.

Рут се съгласи от немай-къде, но бе озадачена – вече не помнеше кога за последно Макс е споменавал в нейно присъствие синовете ѝ.

Той спа в другата стая, а на заранта, придружаван от двата куфара с багажа си, се качи на самолета за Лондон.

Няколко седмици не стъпи на Джърси и през това време Рут и Джералд започнаха да обмислят бъдещето си.

Когато си дойдоха от университета за коледната ваканция, момчетата нито се изненадаха, нито бяха разочаровани, че майка им се развежда.

Макс така и не направи опит да бъде със семейството за празниците и се появи на Джърси в деня, след като момчетата си заминаха. Взе такси, отиде право в къщата и стоя само час.

– Съгласен съм да ти дам развод – каза той на Рут – и смятам да заведе дело веднага щом се върна в Лондон.

Тя само кимна.

– Ако искаш да мине мирно и кротко, ти предлагам да наемеш лондонски адвокат. Не ми се пътува непрекъснато между Лондон и Джърси, пък и това само ще забави нещата.

Рут не възрази – вече бе достигнала точката, когато не искаше да създава никакви спънки на Макс.

Няколко дни, след като той замина за Лондон, Рут получи документи за развод, пратени ѝ от адвокатска кантора в Лондон, за която тя не бе и чувала. Възложи на адвокатите на Ангъс от Чансъри Лейн да оформят документите, като обясни по телефона на младши съдружника, че иска всичко да приключи час по-скоро.

– Смятате ли да съдите мъжа си за издръжка? – поинтересува се адвокатът.

– Не – отвърна Рут и едвам се сдържа да не се разсмее. – Искам само всичко да приключи бързо и заради изневярата си да получа развод.

– Ако това са изискванията ви, уважаема госпожо, ще съставя нужните документи и до няколко дни ще ги приготвя да ги подпишете.

Джералд предложи да го ознаменуват, като отидат на почивка. Рут се съгласи, но при условие, че няма да припарват до Италия.

– Защо не обиколим с яхта гръцките острови? – попита Джералд. – Така е по-малко вероятно да срещна случайно някой свой ученик, да не говорим пък за родителите.

На другия ден се качиха на самолета за Атина. Когато навлязоха с

яхтата в пристанището на Скирос, Рут възкликна:

– И през ум не ми е минавало, че ще прекарам с друг мъж тригодишнината от сватбата си.

Джералд я прегърна.

– Опитай се да забравиш Макс – рече й. – Той е минало.

– Почти – каза Рут. – Надявах се да получа развод, преди да тръгнем от Джърси.

– Знаеш ли защо съдебното решение се бави? – попита Джералд.

– Нямам представа – отвърна Рут, – но Макс сигурно си има причини. – Тя замълча, сетне допълни: – Знаеш ли, така и не видях агенцията в Мейфъър, той не ме запозна с нито един свой колега или приятел. Имам чувството, че всичко е било плод на моето въображение.

– Или на неговото – рече Джералд и я прегърна през кръста. – Но дай да не си пилеем времето в разговори за Макс. По-добре да мислим за гърците, за оргии и вакханалии.

– На това ли учиш невинните дечица точно когато се изграждат като хора?

– Не, по-скоро те ме учат на това – засмя се Джералд.

През следващите три седмици те с Рут обикаляха гръцките острови, тъпчеха се с мусака, прекаляваха с виното и се надяваха, че покрай многото секс няма да напълнеят. В края на почивката Джералд беше червен като рак, а Рут се притесняваше от срещата с кантарчето в банята. Забавляваха се до премала не само защото Джералд управляваше с много вещина яхтата, но и защото, както Рут установи, знаеше как да я размее и в буря.

Прибраха се на Джърси и Джералд откара Рут у дома. Посрещна я цяла купчина писма. Тя въздъхна тежко. Реши, че могат да почакаат до другия ден. Цяла нощ се мята в леглото. След няколко часа неспокоен сън стана и си направи чаша чай. Взе да преглежда получената поща и по едно време мерна дълъг бял плик с лондонско клеймо, върху който пишеше „Спешно“. Отвори го и извади документ, който я накара да се усмихне: решението за развод.

– Най-после да си разчистя сметките с тоя Макс – каза на глас и на часа звънна на Джералд да му съобщи радостната новина.

– Жалко – въздъхна той.

– Как така жалко? – стъписа се жената.

– Ами така, скъпа. Нямах представа колко ми се вдигнаха акциите, откакто момчетата в училището разбраха, че съм си карал отпуската с омъжена жена.

Рут се засмя.

– Дръж се прилично, Джералд, и свиквай с мисълта, че не след дълго ще бъдеш достопочтен семеен мъж.

– Дано да е по-скоро – каза Джералд. – Е, трябва да тичам. Едно е да живееш в грях, съвсем друго – да закъсняваш за сутрешната молитва.

Рут влезе в банята и застана със свито сърце върху кантарчето. Простена, щом видя къде спира стрелката. Реши, че ще не ще, трябва да бързи най-малко час във фитнесзалата. Тъкмо да застане под душа, когато телефонът иззвъня. Тя излезе от ваната и грабна хавлиената кърпа – помисли си, че сигурно е Джералд.

– Добро утро, госпожо Бенет – каза делово някакъв непознат.

Беше й неприятно дори да я наричат така.

– Добро утро – отвърна Рут.

– Обажда се господин Крадок, уважаема госпожо. Търся ви от три седмици.

– Съжалявам – рече жената, – снощи се върнах от почивка в Гърция.

– Ясно. Дали ви е удобно да се срещнем възможно най-бързо? – попита адвокатът, без да проявява никакъв интерес към почивката ѝ.

– Да, разбира се, господин Крадок. Ако нямате нищо против, ще намина в кантората някъде към дванайсет.

– Заповядайте, когато решите, госпожо Бенет – рече деловият глас.

Във фитнесзалата Рут се хвърли да сваля излишните килограми, които бе натрупала в Гърция – дори като достопочтена задомена жена ѝ се искаше да е хубава и стройна. Слезе от уредите точно когато часовникът в залата отброи дванайсет. Взе си набързо един душ, облече се припряно и въпреки това, когато влезе в адвокатската кантора на господин Крадок, беше закъсняла с трийсет и пет минути.

И този път секретарката не я остави да чака и веднага я заведе в кабинета на старши съдружника. Когато влезе вътре, Рут завари адвоката да снове напред-назад.

– Прощавайте, че ви задържах – извини се жената гузно, а двама от съдружниците станаха от столовете около заседателната маса.

Този път господин Крадок не ѝ предложи чай и направо я покани да седне в другия край на масата. Той също седна, погледна купчината документи пред себе си и издърпа един лист.

– Госпожо Бенет, получихме от адвокатите на съпруга ви призовка, завели са имуществено дело.

– Моля? Как така! И дума не е ставало за подялба на имуществото –

не повярва Рут.

– Дори и да е тъй – отбеляза старши съдружникът и отново сведе очи към документите, – за беда сте се съгласили разводът да бъде по ваша вина – заради изневярата ви с господин Джералд... – Той провери презимето – точно така, с господин Джералд Прескот по време, когато законният ви съпруг е бил на работа в Лондон.

– Вярно е, но се съгласих на това само за да ускорим нещата. И двамата искахме да получим развод възможно най-бързо.

– Не се и съмнявам, госпожо Бенет.

Рут щеше да мрази до гроб това име.

– Но след като сте приели условията на господин Бенет, той е обявен от съда за потърпевшата страна.

– Това вече няма никакво значение – намеси се Рут, – днес сутринта получих от лондонските адвокати решението за развод.

Адвокатът отдясно на господин Крадок се извърна и я погледна право в лицето.

– Разрешете да попитам дали господин Бенет ви препоръча да наемете адвокат от Лондон, който да подаде молбата за развод?

„А, такава ли била работата! – помисли си Рут. – Ядосани са, понеже не съм потърсила тях!“

– Да – потвърди тя. – Решихме, че така е по-удобно, по онова време Макс живееше в Лондон и не искаше да пътува постоянно до острова.

– За господин Бенет наистина се е оказало много удобно – натърти старши съдружникът. – Съпругът ви обсъждал ли е някога с вас подялбата на имуществото?

– Никога – бе още по-категорична Рут. – Нямаше и представа какво притежавам и колко пари имам.

– На мен обаче ми се струва – продължи адвокатът отляво на господин Крадок, – че е точно обратното: господин Бенет е знаел прекрасно какво притежавате и колко пари имате.

– Невъзможно! – настоя Рут. – Никога досега не съм обсъждала с него парите си.

– Въпреки това той е завел иск срещу вас и както личи, е преценил много точно стойността на имуществото, завещано ви от вашия покоен съпруг.

– Няма да получи и пени, нямаме такава уговорка!

– Приемам, че това, което ни казвате, госпожо Бенет, е самата истина. Но се опасявам, че за съда разводът е по ваша вина и в този случай няма как да се защитите.

– Как е възможно? – ахна Рут.

– По този въпрос бракораководният закон на остров Джърси е пределно ясен – намеси се господин Крадок. – И щяхме да ви предупредим, стига да се бяхте обърнали към нас.

– Какъв закон? – попита Рут, без да обръща внимание на язвителното подмятане.

– По закона на остров Джърси, ако при развод съдът признае един от съпрузите за невинен, той получава автоматично една трета от имуществото на другия съпруг.

Жената се разтрепери.

– Няма ли изключения? – попита едва чуто.

– Да, има – отговори господин Крадок. Рут го погледна обнадеждана.

– Законът не важи, ако сте били женени по-малко от три години. Но вие, госпожо Бенет, сте били женени точно три години и осем дни. – Адвокатът замълча, намести очилата и добави: – Имам чувството, че господин Бенет не само знае точно колко пари и имущество притежавате, но е и добре запознат с бракораководните закони на остров Джърси.

Три месеца по-късно, след като адвокатите на двете страни уточниха на колко възлиза имуществото на Рут Етъл Бенет, Макс Доналд Бенет получи чек за 6 270 000 лири стерлинги, с което сие имуществените си претенции към своята бивша съпруга.

Всеки път, когато си мислеше за последните три години – а Рут си мислеше често за тях, – тя неизменно стигаше до извода, че Макс е предвидил всичко до най-малките подробности. Още преди да се срещнат.

КРАЙ

© Джефри Арчър

Jeffrey Archer

Сканиране, разпознаване и редакция: Abalone, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12276>]